

Казвам се Божидара Христоскова Митрева.

По професия съм инженер – конфекция и трикотаж. По темперамент съм сангвинико-флегматик, а по душа – творец на красоти от различни материали – *handmade*, както се води напоследък. Обичам да се занимавам с аранжиране на храни и цветя, с обработка на снимки, колажи и плакати.

Щастливо омъжена съм. Също така и общителна – ценя приятелите си и се радвам на духовитите и позитивни хора. Усещам тези, които имат нужда от посока и мотивация в живота. Дисциплинирана съм – държа на приоритетите си, стремя се към баланс, организирана майка на 3 деца съм. Ценя семейството и вярвам, че това, което може да се постигне в него е решаващо за изграждането на обществото ни.

Всеки период и момент в живота ми е уникален. Преживявам благодарно добрите моменти, а по-трудните ми служат за равносметка и израстване.

Израснала съм в малкия град Септември, в скромно семейство, но от тези с ценни добродетели. Във весела компания от онези, в които не всеки има удоволствието да бъде. Детската градина не се помещаваше в определена сграда, а на двора – нашия, а и в съседни. Улицата ни не беше тиха. Бе шумна, но не заради автомобили, а заради възторжени детски гласове. На моята възраст бяхме половин клас деца и около нас имаше още – малко по-малки и малко по-големи.

Средното си образование завърших в Пловдив, в Техникум по облекло, с прекрасни учители, които ни научиха да творим.

Висшето си образование продължих в същата посока. Избрах Габрово, задари любовта си към природата. Не исках дори да кандидатствам в София, където беше другата възможност за подобна на моята специалност. Не харесвах София още като дете – посещавах я с мама, която учеше в столичен университет. В студентските си години оцених и народните ни танци, макар да умея само право хоро.

По това време започна да ме вълнува психологията и си набавях книги в тази насока. Харесвах да събирам приятели вкъщи, за да се забавляваме, но и за да си говорим за истински ценните неща в живота.

След дипломирането си започнах да работя във фирми за Дамска конфекция – технологична, конструкторска и организаторска дейност. Обичах работата си: развивах организаторските си умения, харесваше ми да участвам в предвиждане и разрешаване на технологични проблеми, а също и да се справям с предизвикателствата на работния процес в сферата на междуличностните отношения. Разнообразявах се с участия в ансамбъл за християнска музика – около 6 години – докато се омъжих. Малко преди сватбата ни и след това много често ходехме по сватби с моя съпруг – това са едни от прекрасните моменти в живота ми.

Обичам и пътувания, свързани с прекрасните ни природни забележителности в България. Любими са ми Рилските езера и Крушунските водопади. А също и връх Мусала – на 2 години съм била там за първи път, после като тийнейджър 2 пъти и с гаджето ми, което после ми стана съпруг.

5 години след като се омъжих станах майка. Не от най-отдадените, а по-скоро от тези, които пробват границите на бебетата, с философската нагласа, че като тийнейджъри те ще пробват доволно моите. Между грижите за дечицата успях да опозная и света на графичния дизайн. Обучавах се при невероятен специалист – Събина Василева – никога преди не бях срещала подобен мотивиращ преподавател.

Прекарасните моменти със съпруга и дечицата ми са многобройни, невъобразими и трудно описуеми. Веселбата е велика.

Кое е най-трудното нещо, което си преживявала?

Може би няколкото спонтанни аборта... Миналото използвам само за равносметка и за трамплин към бъдещето. Не драматизирам трудностите, понеже винаги съм имала всевишна подкрепа!

Вярваш ли в хората?

Да, вярвам, но не във всички и не безрезервно. Има доза скептицизъм в сърцето ми. Вярвам, че всеки е роден на тази земя с мисия. Не смятам, че животът ни е предопределен, а че за всеки от нас е уникален, с подозиран или неподозиран потенциал. Когато развиваме този потенциал с идеални подбуди, можем да бъдем мотивиращи, приемащи и обичащи...

А в себе си?

Да, вярвам, че когато черпя от непресъхващия извор на Божествената любов – съществуването ми ще има смисъл.

За какво мечтаеш? На какво се надяваш?

Мечтая дечицата ми да израснат силни и балансирани личности.

Харесваш ли нашето време?

Харесвам го заради развиващата се техника, радвам се, че не съм прала на ръка откакто бях студентка, но упадакът в морала и намаляването на духовността не ми допадат.

Обичаш ли Живота? Какво е той за теб сега? Опиши го с три думи...

Да! С три думи: оптимистично-реалистичен водовъртеж.

Кои са най-красивите гледки на света за теб?

Поляни с поточета и реки, наоколо да има вечнозелени дървета, а сред тях прегърнати приятели.

Къде се чувстваш най-добре, като „у дома“?

Сред природата, с любимия ми.

Какво ти дава сили да продължаваш напред в трудни моменти?

Упованието в Този, който е с нас, за да ни даде Бъдеще и Надежда.

В какво вярваш?

В християнския Бог. Творецът на Вселената, в частност на човечеството, за Когото на Великден се сещаме, че се е жертвал, за да имаме пълноценен живот. Този, за Който пише в Библията, че ще дойде да претвори земята ни и да продължим с Него вечния си път, за който сме създадени.

Кои хора са ти оказвали най-голяма подкрепа и влияние?

Родителите ми.

Искаш ли да промениш нещо у себе си?

Да, гнева – понякога се ядосвам на дечицата.

Какво ти дава представа за вечност?

Отсъствието на любимия.

Какъв съвет би дала на едно дете или на другите хора въобще?

Живей днес!

Всеки ден учи нещо ново и бъди повече от вчера.

Очаквайки очакваното, очаквай неочакваното.

Какво може да те разплаче?

Жена съм все пак – всичко от чуждата болка до малък жест към мен. Също и съобщение от мъжа ми за закъснение, а да не говорим за командировка.

А какво може да те накара да се усмихнеш?

Красотата, Усмивката и Жълтото.

Какво цениш най-много в живота си?

Божествената жертва, любимия, родителите и децата си.

Интервюто е публикувано за първи път в блога „ЕДИН ОТ НАС СПОДЕЛЯ“, на 18 март 2020 г. - http://www.oneofusshares.com/2020/03/blog-post_18.html